

Kloosterstraat

In de Kloosterstraat, het walhalla van Nederlanders op zoek naar brocante en antiek, is in alle stilte een stukje Antwerpse geschiedenis verdwenen.

Muzantiek, de tweedehandswinkel van jazzpianist Paul Dumont, moest wijken voor de zoveelste meubelzaak. Een gesprek met een Antwerpenaar met een bijzonder verleden.

Voor zijn eerste échte winkel in de Geuzenstraat op het Zuid. FOTO'S GVA

Aan de piano met zijn orkest The Jumpers. De derde van links is de onlangs overleden Zinnen.

“Ik moest eigenlijk loodgieter worden”

Paul Dumont (78) is een verhaal. Een verhaal dat begint in legendarische sixtiesclubs als Gard Sivik en Vécu, en via de Katangese oorlog en Duitse liederen in Montreal eindigt in een seniorenlokaal in Schoten.

• “Ik ben geboren op 8 januari 1935. Op dezelfde dag als Elvis Presley. Maar daar houdt elke vergelijking dan ook op. Daarbij, ik leef nog, hé.”

Paul Dumont baatte negen jaar lang de winkel Muziekantiek in de Kloosterstraat uit. Maar toen verliep zijn huurceel. “Ik kon verlengen, maar ‘door het opwaarderen van de Kloosterstraat’, zo stond het in een brief van de eigenaar, sloegen ze mijn huur op van 750 naar 1150 euro per maand. En dat kon ik niet betalen. Ik ben geen bakker, maar ook het Leger des Heils niet. En dus moest ik weg. Met pijn in het hart. Ze verkopen er nu meubels.”

Paul Dumont was vier toen zijn moeder, een gelauwerde pianiste, hem zijn eerste pianolessen gaf. Toen hij tien was, wilde ze hem laten inschrijven op het Conservatorium. “Ik deed mijn ingangsproof en de di-

recteur zei tegen mijn moeder: ‘Mevrouw, laat hem maar loodgieter worden, want een pianist zal het nooit zijn.’”

Loodgieter werd hij niet, wel scheikundige. “Maar ik heb mijn diploma nooit gebruikt. Nog maar net afgestudeerd, kreeg ik een aanbieding om als pianist zes maanden te gaan werken in de Club Meds op Korfoe en Djerba. Ik speelde er onder meer met saxofonist Jacques Pelzer, bassist Rene Goldstein en klarinettist Roger Asselberghs. Bekende namen waren dat, die ook al met Jack Sels hadden gespeeld, de absolute top in de Belgische jazz. Van die mannen heb ik veel opgestoken. Het beste wat een muzikant kan overkomen, is dat hij de slechtste van de groep is. Dan leer je namelijk het meest.”

Later zou ook Paul Dumont met Jack Sels samenspelen. Hij herinnert zich de sublieme saxofonist vooral als “een ontzettend moeilijke mens.”

“Jack vond zichzelf heel goed en de rest vond hij ‘kaffers’. Maar ik lag nog redelijk goed bij hem. Van Jack heb ik trouwens mijn eerste auto gekocht. Een gigantische Amerikaanse bak, die 40 liter op 100 kilometer verbruikte. Na twee maanden was hij stuk.”

